

De Literaire Hemel.

Het leek vrijdagavond 8 maart wel alsof we al in de steppe van Tommy Wieringa's nieuwste boek *Dit zijn de namen* waren beland. Op zoek naar de grens tussen de verlaten, donkere dorpjes Anreep, Ekehaar, Deurze en Amen. Aan de tocht van Groningen naar Amen leek geen einde te komen.

In café de Amer was het al een gezellige drukte met echte Drentse koffie en Drents dialect, een warm onthaal.

Toen doken wij in het leven van “onze” Johanna van Buren (1881-1962) een groot dichteres, vooral in het Twents geschreven. Dinand Webbink haalde in het Twents herinneringen aan haar op. Mooi vond ik de actie van Johanna, dat dank zij haar, de kerkklokken bleven luiden. (En dat, op internationale vrouwendag).

Daarna verscheen op het podium Erik Nieuwenhuis die met veel humor uit zijn boek *Man van de wereld* vertelde. Het gaat over een man die op een vliegveld in een elektrisch karretje van gate A naar gate B zich beweegt. Op een dag ontmoet hij een schrijver Robert Bensen, waardoor zijn leven een totaal andere wending krijgt. Een hysterische wereld waarin hij zich niet meer thuis voelt. Erik heeft zich volgens mij heerlijk in die doorgedraaide wereld waarin we leven met enig sarcasme en humor uitgeleefd.

In de pauze is er bier en fris.

Tommy Wieringa komt met zijn prachtige kale glimmende schedel met een mooi pak en vest het podium op. Een aardse man die in zijn eigen leven op zoek gaat naar zijn roots. Een man ook die op vele plekken gewoond heeft en er steeds meer achter komt dat hij maar een gewone landarbeider of boer is. Liever in een dorp vertoeft dan in de grote stad.

In zijn boek *Dit zijn de namen* gaat het over een groepje vluchtelingen, die denken dat ze de grens gepasseerd zijn, wat echter niet zo is. Ze komen zichzelf en hun grenzen letterlijk en figuurlijk tegen in hun zwerftocht door de eindeloze steppe.. Verdorst en verhongerd komen ze aan bij Pontus Beg, commissaris van politie. Pontus is op zoek naar zijn verleden omdat hij ontdekt heeft dat hij Joods bloed in zich heeft. Deze twee verhaallijnen komen prachtig bijeen in dit boek.

Dat brengt mij weer terug bij het begin van mijn verhaal op de zoektocht naar Amen en onze eigen grenzen daarin, onze hartslag die tegelijk met de temperatuur in de auto het kookpunt naderde.

Anja Freije